

τοῦ τάφου. Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς συνθέτει τραγούδια διὰ πᾶσαν οὔτει-
ώδη λεπτομέρειαν τῆς ζωῆς του· τὸ λίκνισμα τοῦ βρέφους δίδει
τὸ θέμα διὰ τὴν σύνθεσιν τραγουδιοῦ, δοσον καὶ δ γάμος ἢ δ θάνα-
τος. Ἡ φωνὴ τῆς χελιδόνος, ἡ ἀγγέλλουσα τὴν ἀφίξιν καὶ εἰσο-
δον τοῦ ἔαρος, εἶναι γεγονὸς ἀξιον νὰ ὑμνηθῇ μὲ τραγούδι δοσον καὶ
ἡ διὰ τὴν ζένην ἀναχώρητις μέλους τῆς οἰκογενείας. Πᾶσα ἐκδή-
λωσις τοῦ κόσμου τῆς ψυχῆς καὶ πᾶν δ, τι σχετίζεται μὲ τὸν πρα-
κτικὸν δίον εἶναι διὰ τὸν ἐλληνικὸν λαὸν θέμα ἵκανὸν πρὸς ποίη-
σιν. Ἐκ τούτου προέρχεται τὸ πλήθος ἔκεινο τῶν δημοτικῶν τρα-
γουδιῶν, τὰ δποῖα ἔταιξα ὑπὲ τὸν γενικὸν τίτλον ἢ δι ω τι καὶ κατ
τὰ δποῖα διακρίνονται κατ' εἰδη εἰς νανουρίσματα, γαμήλια, ἑορ-
ταστικά, ἔργατικά, παιδικά, τῆς ἀγάπης ἢ ἔρωτικά, τῆς ξενιτιᾶς,
τοῦ χάρου ἢ μαιρολόγια κτλ. φαίνονται δὲ εἰς τὸ σύνολόν των ὡς
ἰσχυρός τις κρίκος, συνδέων τὴν νεωτέραν ἐλληνικὴν ζωὴν πρὸς
τὴν ἀρχαιοτέραν. Τὰ τραγούδια αὐτά, μολονότι ἔχουν, ἔκαστον
κατὰ τὸ εἰδός του, ἴδια ποιητικὰ χαρίσματα, δὲν δύνανται δεβαίως
νὰ θεωρηθοῦν ὅλα ὡς μνημεῖα λογοτεχνικά· εἰναι κυρίως λαογρα-
φικὰ τοιαῦτα. Ἀλλὰ τὰ ἔρωτικά, τῆς ξενιτιᾶς καὶ τὰ μαιρολό-
για ἔχουν πρωτίστως λογοτεχνικὴν ἀξίαν, ίσως μάλιστα τὴν μεγα-
λειτέραν ἐξ δλων τῶν εἰδῶν τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ.

Τὰ ἐρωτικὰ δημοτικὰ τραγούδια εἶναι πολυάριθμα καὶ
ποικίλα τὸ εἰδός· κατὰ τὸ περιεχόμενόν των δύνανται νὰ διαιρε-
θοῦν εἰς καθηρῶς ὑποκειμενικά—μεταξὺ δὲ τούτων μεγάλην θέσιν
κατέχουν τὰ δνομαζόμενα δίστιχα, τῶν δποίων ἡ φραστικὴ συν-
τομία καὶ δύναμις καὶ ἡ τεχνικὴ σύνθεσις δύνανται νὰ παραβλη-
ροῦν πρὸς τὰς τοῦ τελειοτέρου ἐπιγράμματος—καὶ εἰς διηγημα-
τικά, ἦτοι εἰς τραγούδια στρεφόμενα περὶ τὴν ἀφήγησιν ἔρωτι-
κῶν ἴστοριῶν ἢ ἐπεισοδίων, ἀλλὰ μὴ ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα τῆς
παραλογῆς. Τὰ τοιαῦτα τραγούδια ἔχουν ὅλα ἐν κοινὸν γνώρισμα:
ὅτι οὐδὲν τὸ ἐπίπλαστον ἢ τὸ ἔξεζητημένον ἐνυπάρχει εἰς αὐτά.
Τὸ ἔρωτικὸν αἰσθημα ἐκφράζεται μὲ ἀφέλειαν καὶ φυσικότητα, ἡ
δποῖα προσδίδει εἰς ἔκαστον ἴδιαιτέραν τινὰ χάριν, ποιητικὸν
ἀρωμα δμοιον πρὸς τὸ ἴσχυρὸν ἀρωμα τῶν ἀγρίων ἀγθέων τοῦ δου-
νοῦ καὶ τῶν ἀγρῶν. Ὁ ἔρως ὑμνεῖται εἰς δλην τὴν δύναμιν του,
τὴν δημιουργικότητά του καὶ τὴν γονιμότητά του μὲ ζωηρότητα
καὶ ἀπεικονίζεται εἰς δλας τὰς ἐκφάνσεις του ἀπλῶς δοσον καὶ φυσε-

